

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστόν και τρίτον ἀριθμώδεις χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιον κ' ὀκτώ κ' ἑνεκάσσα,
νέα δράσις Ρωμηῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Πέντε τοῦ Μηνὸς Ἀπριλί,
τρέχουν λυσασαμένοι σκύλοι.

Τριαντάνα μετρῶ καὶ χίλιον,
κ' ἄσπριζον κάμπου μὲ χαμομήλιον.

Μία πένθετη ρίμα 'στοῦ Τροκούπη τὸ μνημῆμα.

Ἐπὶ νέου σου μνημόσυνο μὲ τόσο πόνο πάλι
μὰ Μούσα πεκροφάλλει.

Καὶ τώρα ρόδα γύρω σου σκορπίζουν εὐωδιά,
ποῦ μένουνε τάγκάθια τῶν στοῦ γένους τὴν καρδιά.
Ἀκούονται καὶ σήμερα δόγγοι σκλαδιῶς καὶ κύποι,
κ' ἄλγυρωται κ' ἐλευθεροὶ θυμοῦνται στὴν ἀντάρα
πῶς ἐδοῦσας στὴν ξενιτιὰ μὲ τόση μαύρη λύπη,
καὶ λὲν ἐκεῖν' ἡ λύπη σου πῶς ἔγινε κατάρρα.

Περὶ τοῦ Κάϊζερ ἐπιστολὴ ἐνδιαφερόυσα τοῦ «Βασουλά».

Ἐκ τῆς Κερκύρας. — Περικλῆ, σὲ καταχαιρεῖται,
καὶ νέα σοῦ ζητῶ.

Ἐγὼ ποῦ λές, ἀγαπητέ,
περὶ στὴν Κέρκυρα καλὰ...
ἔσο πῶς πῆς ἀπὸ μγαλά;
τί κάνουνε κ' οἱ βουλευταί;

Γράψε μου, φίλη κεφαλῇ,
πηγαίνεις ἐξέλου' στὴ Βουλῇ;
Ἄδρα φρέσκο κοπανᾷς;
λές γιὰ σπουδαία πράγματα;
στοὺς καφενέδες ταμπουνᾷς
γιὰ ναυτικὰ προγράμματα;

Ἐγὼ γυρνῶ στὴν Κέρκυρα καὶ δὸς τοῦ χάρφου μιγῆαις...
εἰς τὸ συλλαλητήριον, βρε Περικλέτο, πήγαι;
Ἐγὼ μ'προστά' στ' Ἀχιλλεῖα μονᾶχος μου ρεμβάζω
καὶ σκέφεις καταβάζω.

Εἶναι βαθεῖα μεσάνυχτα, κοιμῶνται κ' ἔλαι κ' ἔλα,
κ' ἔγῳ σὸν Αὐτοκράτορα φάλλω μὰ βαρκαρόλα.

Ἐύπνα τοῦ φονιάζω, φίλε,
καὶ τῆς Γερμανίας στέλε,
εὔπνα, Καίσαρ θαυμαστά,
καὶ φιλέλληνας ἀγαστὴ.

Μέσα στὴ σιγῇ τῆς νύκτας, τώρα ποῦ σ'αυξάζουν ἔλαι,
οὔρε, Καίσαρ, νὰ ρεμβάσης μοναχὸς στὸ περιβάλλει.

Σὺ ποῦ πάντοτε κινεῖσαι
καὶ πολέμαρχος δὲν εἶσαι
μοναχὰ τοῦ κρεβάτιου.

Ἐλα εὔπνης μὲ κύποιους
τοὺς ἀνθοστρωμένους κήπους
τοῦ παγκάλου Παλατιοῦ.

Ἄες κ' αὐταῖς ἡ πρασινάδες
πῶς κοιμῶνται στὴ σιγῇ...
εὔπνα κ' ἄκου κανιναδες
ἀπὸ θάλασσα καὶ γῆ.

Σὺ, μεγάλε Χοντζῶλλερν, ποῦ γεννᾷς τοσοῦτους σάλους,
οὐ νομίζω πῶς δὲν πρέπει νὰ κοιμησῶι σὺν τοὺς ἄλλους,
ὅπου πέφτουν οὐ κρεβάτια
καὶ τὰ δρό τῶν κλεινοῦν μάτια.

Δὲν φαντάζομαι ποτὲ μου τέτοια κεφαλή μεγάλη
πῶς μπορεῖ νὰ χασμουρεῖται σὺν κ' ἔμένα τὸ βουδάλλει,
καὶ ν' ἀρχίξῃ δυνατὸ
καὶ θαθὸ ρουχαλητό.

Δὲν φαντάζομαι, κλεινέ, πῶς καὶ οὐ ποτὲ μπορεῖς
ποκαμίσα νυκτικὰ σὺν κ' ἔμένα νὰ φορῆς.
Δὲν χωρεῖ ποτὲ σὸν νοῦ μου, Χοντζῶλλερν κολοσσέ,
πῶς μπορεῖ τῆνόντι νάχῃ
ἕνας τέτοιος σὺν καὶ οὐ
κινῶ βῆχα καὶ συνάχι.

Δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πῶς τοιοῦτον μεγαλειῶν
οὐ φτερνίζεται ποτὲ σὺν κ' ἔμένα τὸν γελοῖον,
καὶ πῶς θάχῃ σὺν τοὺς ἄλλους τῆς κοιλίας κοφίματα
κ' ἄηδῃ ρεψίματα.

Δὲν φαντάζομαι ποτὲ,
Κάϊζερ προσκυνητέ,
πῶς μπορεῖς καὶ σὺ νὰ πάθῃς σκυληχοειδέτως
κ' ἔγερσοκλιδα.

Σὺ τῶν Γερμανῶν τὸ ἄξιον
πρέπει πάντα ρωμαίους
ἕνα νύκτα νὰ βαστῆς
δικεφάλου ἀετοῦ,
δίχως δόλου ν' ἄρρωστῆς
ὅσιν τοὺς ἄλλους τοὺς θνητοὺς.

Ὁ δίκός σου βήχας, Καίσαρ, πρέπει νάσαι μυκηθμός
καὶ λεόντων βρυχηθμός.

Ὁ δίκός σου θήχας πρέπει νάσαι γδοῦπος κεραυνοῦ
καὶ νὰ κόβῃ καὶ τὸν θήχα κάθε πλάσματος κοινοῦ.

Ἐνα φτέρνισμα δικό σου πρέπει νάσαι χαλασμός,
ριπιτὶ καγκελαρίων,
καὶ θαυρόδρομος οἰσιμῆς
Ἐγκαλάδων τρισμυρίων.

Σὺ δὲν πρέπει νὰ ρεμβάζῃς
ἀβρανῆς ὑπὸ φιλύρας,
καὶ ρωμάντζιαις νὰ διαβάδῃς
καὶ ν' ἀκούῃς ἤχους λύρας.

Ἐὐδὲν πρέπει νὰ φορῆς
Ἀχιλλέως πανοπλίαν,
καὶ βροντῶν νὰ θεωρῆς
τὴν ζωὴν τὴν τρισσθλίαν.

Κι' ἐν τῇ μέσῃ βροντερῶν
τῆς Αἰλῆς θαυροφόρων
νὰ ἔμπνῆς νυχθημερόν
τὴν ἠχὴ τῶν Ἀνακτέρων.

Ἐὐδὲν πρέπει νὰ γυρίζῃς
μὲ τὸν Ἀτλαντὰ στοῦς ὤμους,
κι' ὄλος πάνοπλος νὰ τρίζῃς
σὲ στοὰς καὶ διαδρόμους.

Ἐὐδὲν πρέπει, Χοεντὶ ὄλλερν, τὸ μπαροῦτι ὅσιν πεινᾷς
νᾶχῃς μόνο σου φαγί,
καὶ μαχαίρινα ν' ἀκονᾷς
μὲς σ' τῆς νύκτας τῆ σιγῆς,

Πρέπει πάντοτε νὰ ὄρας γιὰ πολέμους, Στρατηλάτῃ,
ὅσιν τὸν Κόντε τὸν Κορφάτῃ,
κι' ὄχι μῆσα στοῦς Κορφοὺς νὰ γυρεύῃς ἡσυχία
καὶ ν' ἀνησυχῆς κι' ἑμᾶς καὶ τοῦ κόσμου τὰ στοιχεῖα.

Ἦλθες, Καίσαρ βροντερέ, κι' ὄ λαμπρός μας οὐρανός,
ὁ τοσοῦτον γαλανός,
ἄρχισε κι' ἐκείνος τώρα πρὸς τιμὴν σου νὰ βροντῆ
καὶ καπέλα νὰ μουσκῆν καὶ μεγάλα τρικαντά.

Ἐὐδὲν πρέπει μὲ τὴν λάμψιν τῆς ρομφαίας τῆς πυρίνης
καὶ τῆς Στρογγυλῆς ἐκείνης
τοὺς ἱππότητας τοὺς ἐνδόξους, τοὺς ἱππότητας τοὺς σπανίους,
νὰ τοὺς κἀνῆς πολεμάρχους κι' ἀλθηθεῖς ἀρειμανίους.

Ἐὐπῆνα, ρώμη δοξασμένη,
δὲν ἀκούεται λαλιά,
κι' ἡ θαλαμηγός προσιμένει
κάτω σ' τὴν ἀερογαλιά.

Ἐὐπῆνησε, Δικεφαλέ μου,
σ' τῆς γλυκαῖς μου πατανάδες,
καὶ σ' ἐρώτων Σπανιάδες
ἄς φουστῆ πνοὴ πολέμου.

Κάνε μας κι' ἑμᾶς δίκους σου, κραταιὰ Μεγαλι:
καὶ καθένας Κερκυραῖος ἄς προβάλλῃ στρατιώτῃ,
κι' ἄς ἀφήσῃ τῆς κιδάρας, τὰ βιοζιά καὶ τὰ λαγοῦτα,
κι' ἄς μοῦ λέῃ θαρραλέος
καὶ καθ' ὅλα ρωμαίλος:
δοῦ' αὐτὰ καὶ γιᾶσε τοῦτα.

Κάτσερ, ἀγαπησέ με,
Κάτσερ, ἐλέησέ με.
Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη,
ὁ πορφόρα κακωμένη,
στρέψε δὲς Ἰαρωμένη
πῶς ἔδω μάθησῃ στρέψει.

Κι' ἂν τὰ μίσῃ κι' ἂν τὰ πάθῃ μᾶς ἐχώρισαν τοῦ κόσμου,
καὶ τὸ Μέδ' ἄθρον ἐκείνο, ποῦ λαμπρὸν ὕψου' ἔμπρός μου.
● ς νόνει
τὸ Γαστοῦρι, τὸ Κανόνι,

Ἐὐπῆνα, Γερμανῶν ἀστέρι,
μὲς σ' τῆς νύκτας τῆς θαυμασίας
μὲ τὸ σιδερένιο χέρι
νὰ μοῦ δώσης δὴδ γροθαῖς.

Ἐῆχασε τὴν πρώτην κάκισα,
τίτοχα πρέπουσι, δυνατέ,
σ' ἕνα κι' ἄλλον γυναικίαικα,
μὰ σὲ Καίσαρα ποτέ.

Πυραμιδὲς τὰ τοῦφῆκα
μπρός σου κάνουν οἱ τρανοί,
κι' ἄπαντοῖον ἀστροπελέκῃα
σ' τῆ δίκῃ σου τῆ φωνῆς.

Δὲν φαντάζομαι ποτέ,
Κάτσερ περικλιτέ,
πῶς εἶ' εἶσαι γυναικίαις.

Καὶ μὲ κρᾶνος ποῦ βαρύνει
θριαμβεύεις ἐν εἰρήνῃ,

Θέλει βρόντων ἱστορίας
τὸ μεγάλο σου μυαλό,
καὶ τῆς λόγιας κυρίας
πέφνει πάντα σ' τὸ φίλό.

Ἐὐπῆνα, κεφαλή μεγάλη,
καί' σ' Ἀχιλλεῖά σου κἀλει
τροβαδοῦρος φιλογερούς.

Ν' ἀνυμνοῦν τοὺς Ἀχιλλεῖς,
τῶν μαχῶν τοὺς Βασιλεῖς,
καὶ πολέμους τρομερούς.

Ὅμως κἀλέσ' ἐκεῖ πέρα
καὶ τὸν ἔξινο τοῦφουτῆ,
δπου τρώει νύκτα μέρα
μὲ τὴν φοῦκτα τὸν μπαροῦτι.

Ἐὐπῆνα μὲ τὴν σπάθα φόρα
νὰ σὲ δῶ' μπροστά μου ντοῦρο...
κάνε με κι' ἑμένα τώρα
τῆς Αἰλῆς σου τροβαδοῦρο,
καί' δίκους σου καί' δίκους μας νὰ κιδαρῶθῃ θριάμβους,
ποῦ ν' ἀφίνουν εἰς τὸ τέλος τοὺς ἀκούστας ἐκιδάμους.

Τέτοια φίλε Περικλέτο,
 με κιθάρα κι' όργανέτο
 τόσαις θραυς γλυκοφάλλο
 γιὰ τὸν ζένο τὸν μεγάλο.

Μὰ κι' αὐτὸς βαθεῖα κοιμάται σὲν κι' ἑμᾶς τοὺς ἀφανεῖς,
 τοὺς τυχαίους, τοὺς προστύχους,
 καὶ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς
 ὅστων ὀργάνων μου τοὺς ἡχούς.

**Ἐπιστολὴ δευτέρα
 τῆς πρώτης μικροτέρα.**

Ἄδελφί μου Περικλέτο, χαρῆσιματά πολλά...
 ἕως σήμερα περνοῦμε μὲς ὅσῃν Κέρκυρα καλὰ...
 γράψε μου καὶ οἰς πῶς πάτε σὴν Ἀθῆν' ἀπὸ μυαλά.

Μὲ τὸν Κάϊζερ τυχαίως ἀνταμώθηκα σὸ δρόμο
 καὶ τὸν χάρισα σὸν ὄμο,
 μὰ κι' αὐτὸς τὰ δῆρ' μου χέρια μὲ δάχτυλοι μου πᾶνε
 καὶ μ' ἐρώτηος τί κάνεις, καὶ τὸν ῥώτησα τί κάνεις.

Ὁ μεγάλος Ἀδοκράτωρ σοο πάει, κουρελῆ,
 τόσο γίνεται ἑικός μας καὶ φιλέλλην πρὸ πολὺ.
 Τοῦτο πρέπει δέχως ἄλλο καὶ πρὸς ἄλλους τοὺς ἐγ' τέλει
 νὰ τὸ κάνης ὁμιλία...
 μὲ τοῦ Κάϊζερ τοὺς τρόπους ἐκατέλαβα πῶς θέλει
 τὴν δέκη μας τὴν φίλια.

Ἐγινε, ξερὸ κεφάλι,
 μὰ συνάντηος καὶ πάλι
 μὲ τὸν Κάϊζερ δευτέρα
 καὶ πολὺ σπουδαιότερα.

Ἐί μοῦ λεί, Φασουλῆ,
 κι' ἐμπροστά μου σταματᾷ,
 καὶ μὲ σοβαρὸ πολὺ
 γιὰ τὰ σκάουτ μ' ἐρωτᾷ.

Κι' ἐγὼ τοῦκα, Περικλέτο, τὴν δέκη μου τὴν ἰδέα,
 πλην μὰς ἔκοψε ὅσῃ μέση ζαφνεκὴ βροχὴ ράγδαία,
 κι' ἔτσι λέγοντας γιὰ σκάουτ ἐγινήκαμε παικτὰ
 κι' ἀπὸ τότε δὲν θυμοῦμαι νὰ τὸν ξαναῖδα πιά.

Πῆς ὅσῃν Κόντα — Θεοτόκη πῶς ὁ χρόνος καταπαίγει
 κι' ἔδω νάβῃ δέχως ἄλλο πρὶν ὁ Κάϊζερ νὰ φύγη.
 Πρέπει πρόξενος μεγάλης ὀφελείας νὰ γενῆ
 τοῦ σκηπτοῦχου τοῦ βροντιάντος ἢ μικρὰ διαμονή.

Ἀνεξεῖρα πῶς τυχαίως καὶ χωρὶς σκοπὸ, κολλήγα,
 ὅσῃ Φρενοκομιετὸ πήγα,
 κι' ὁμοφώνως ὁ τραλλοῖ,
 πορὸ ὀλίγο, πορὸ πολὺ,
 μ' ἐρωτοῦσαν γιὰ τὰ σκάουτ καὶ γιὰ τὸν Φουρνῆ τὸν Γάλλο
 κι' ἔνα λόγο τῆς παντάρια μού' ἔγυθασαν νὰ τοὺς βγάλω.

Διαρκῆς νεροποντῆ
 καὶ βαρὸνθουπος βροντῆ.
 Ὁμῶρον χαίμαρρος μὰς πνίγει
 μ' ἀστραπὸβροντα βαρεῖα,
 κι' ἂν ὁ Κάϊζερ δὲν φύγη
 δὲν θά' ὄοιμε ξασταρῆ.

Μ' ἀντάμωσ' ἕνας ραδιὸς
 ὅσῃν Σπιανάδα Γερμανός,
 καὶ χάριν ἀσπιότητος ἐν ἀγορᾷ πληθοῦση
 μ' ἔομιμος, βρὸ Περικλῆ, καὶ μὸδ' ἄγαλε τὸ μεδοῖ.